

cháží ku zmeškání roku žalovaným prostě proto, že nechce spor vésti, nechce na soudě jednati. Dokonce pak zbytečností by bylo, připouštěti proti rozsudku pro zmeškání vedle odporu i ještě navrácení v předešlý stav, jež vedle odporu, nevyžadujícího nižádného odůvodnění, zůstalo by mrtvým ústavem právním. (Pokrač.)

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Odkaz učiněný v kodícilu ruší se pozdějším kodícilem, který dle výkladu všech okolností nemůže míti jiného účele, než odvolání odkazu. Zrušení nemusí se státi výslovně. — K §u 714 ob z. obč.

Rolník A. učinil dvě poslední pořízení obsahově úplně shodná až na to, že pozdější neuvedlo odkaz obsažený v prvnějším, že zůstavitel daruje svému bratru doživotní byt, stravu a službu dle poměrů každého roku a že jest týž povinen dle možnosti o hospodářství se starati, kterýž odkaz odpadnouti měl, kdyby se obdařený oženil. Bratr zůstavitelův domáhal se žalobou uznání závazků z prvé poslední vůle, ev. zaplacení 40.000 Kč jako náhrady za legát. Žalobní žádost byla ve všech třech instancích souhlasně zamítnuta.

Odvolací soud uvedl v důvodech, že právem považoval prvý soud obě poslední pořízení za dovětky a nikoliv za závěť, poněvadž v nich zůstavitel nejmenoval dědice celého jmění, nýbrž učinil v nich jenom jiná pořízení o určitých předmětech pozůstalostních. Vzhledem k tomu, že tu jsou dovětky dva — ze dne 2. a 22. prosince 1919 — bylo rozsouditi, platí-li dle § 714 obč. zák. oba vedle sebe, což jest na rozdíl od závěti dle § 714 obč. zák. možno, či zda dovětkem ze dne 22. prosince 1919 zrušen byl ohledně odkazu žalobci zůstavitelem určeného dovětek prvý, stojí s druhým v rozporu. Prvý soud dovedl správně, že dovětek druhý jest v rozporu s prvním, i stačilo by odkázati na důvody prvního soudu. Vzhledem k obšírným vývodům odvolání sluší vytknouti, že dle § 714 obč. zák. může vedle sebe trvati v platnosti dověteků více, však z téhož zákonného ustanovení plyne, že poslední dovětek ruší dřívější, je-li onen v rozporu s tímto. A právě tento případ tu jest, poněvadž by nešlo na rozum, proč by jinak byl zůstavitel svou vůli změnil právě a výhradně v odstávci, týkajícími

se osoby žalobcovy, kdežto jinak jsou oba dovětky stejného obsahu. Pohnutka změny v dovětku jest nerozhodna. Odvolání odkazu nemusí se státi výslovně a do slova. Dle § 714 obč. zák. stačí jen důkaz, že druhý kodícil jest v odporu s prvním; že tomu tak v příčině odkazu žalobcova jest, dovodil správně prvý soud. Zůstavitel byl také jen vlastníkem polovice usedlosti a nemohl žalobci s právním účinkem odkázati nárok na byt, stravu a plat ohledně usedlosti celé (§§ 531, 552, 570 a 662 obč. zák.).

Nejvyšší soud uvedl v důvodech: Po zůstaviteli zůstala dvě poslední pořizení, proti jichž platnosti po formální stránce, jakož i době zřízení nebylo vzneseno námitek. Oběma dovětky pořídil zůstavitel o své polovici usedlosti, jakož i o svém hotovém jmění. Obě pořizení jsou shodná, v pozdějším však vynecháno jest ustanovení, na němž se zakládá žalobní nárok. Z toho lze vyvoditi jediný právní závěr, že zůstavitel zřízením druhého dovětku zrušil první. Jiného významu nemá vynechání jediného ustanovení a doslovné opakování všech ostatních.

Náhled tento odpovídá § 714 obč. zák. Oba dovětky nemohou vedle sebe platně trvati, ježto si co do ustanovení v pozdějším dovětku vynechaného odporují jako klad a zápor, byť i jen mlčky vyslovený. Nebylo potřebí, by zůstavitel v pozdějším dovětku výslovně zrušil ustanovení do něho nepojaté, stačí úplně, že se volací důvod § 503 č. 3 c. s. ř. není oprávněn, ježto dovolání po nechává je v platnosti. Nezáleží na různosti formy v tom směru, že první dovětek psán jest osobou rozdílnou od zůstavitele a podepsán svědky, kdežto druhý dovětek jest psán a podepsán zůstavitelem. V obou případech jest projev vůle posuzovati stejně.

Odvolací soud posoudil věc správně po stránce právní. Dovolací důvod § 503 č. 3 c. s. ř. není oprávněn ježto dovolání po této stránce napadá jedině právní posouzení a ne skutkové předpoklady. K právnímu posouzení věci postačily úplně uvedené skutkové okolnosti a nezáleží na ústních projevech zůstavitelových, učiněných před sepisem dovětek. Není proto řízení neúplné.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně z 6. listopadu 1923, č. j. R v 1162/23.

Dr. Josef Beutl.

K tomu, aby počalo se promlčení podle § 1489 obč. z., nestačí znalost škody a škůdce, nýbrž je zapotřebí i znalosti o rozsahu škodlivých následků.

Žalobce žalobou podanou dne 7. 12. 1922 domáhá se na žalovaném zaměstnavateli placení měsíční renty za utrpěný úraz